

ÁPRILIS.

Virág pattant a tar barackfagallyra.
A metszett szőlő zöld rügye fakad.
Te hintaszéken ringatod magad,
Epedve gyujtok én szerelmi dalra.

Fehér csibék pitvegnek szerteséjjel,
Kis zöld libák tipegnek zöld gyepen,
S szerelmet vallok, szép szerelmesem,
Mint a madár, ha jó a holdas éjjel.

Susogva száll a sóhajom füledbe.
Karcúsú bokád, vállad, ívelt nyakad
Hamván a fény ragyogva megtapad.

Két szép karod aléltan hull öledbe.
Vágyó ajkad kinyiltát várva-várom
S az első csókkal boldogan lezárom.

Vöröss József.

DECEMBER.

A dombtetőn örként fenyőfák állnak,
Vastag hórétteg hullt a gallyra fent.
A völgy fehér ölen pihen a csend.
Zugó szelek itt fúvalomra válnak.

Üzött vadát vadász ma nem kereste.
Forrás előtt az őz is bátran áll.
Ma messze elfut innen a Halál:
Reánk borúl a szent karácsonyeste.

És én ma mégis elcsüggedve hallom
Az angyalok békítő énekét.
Értem remeg a gyertyaláng a gallyon.

Szemed merengve néz a végtelenbe.
Most bünhődöm eljátszott évekért:
Két kék szemed nem néz könnyes szemembe ...

Vöröss József.